

ע"פ 1772/11/16 - יעקב ארדיטי, בעצמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 1772-11-16 ארדיטי נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערערים	יעקב ארדיטי בעצמו
נגד	מדינת ישראל
משיבים	ע"י ב"כ עו"ד בנצקי

פסק דין

בפניי ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בימ"ש לעניינים מקומיים בת"א (כב' השופט מ. בן חיים) מיום 6.9.16, לפיהם הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, עבירה על סעיף 39(א)(1) לחוק עזר לתל אביב יפו (שמירת הסדר והניקיון), התש"מ-1980 (להלן: "**חוק העזר**"), לפיה הרשה להניח ברחוב חפצים שונים לצורך שמירת חניה ונגזר עליו קנס בסך 600 ₪.

להלן נימוקי הערעור בקליפת אגוז:

1. האירוע של הנחת חפצים לזמן סביר איננו מהווה עבירה עפ"י סעיף 39(א)(1) לחוק. החפצים הונחו לצורך פריקת מכולה במקום ולזמן סביר, עד לבואה של המכולה.
2. מאחר ולא הוכח כי המערער ביקש שהדוח יירשם על שמו, היה על בית משפט קמא לזכות את המערער.
3. שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי המערער נתן הרשאה בשתיקה לפועלים להניח את החפצים במקום.
4. שגה בית משפט קמא בקבעו כי לא ניתן לקבל את הצהרת הקבלן באשר להסבת הדוח על שמו, מאחר והמערער ויתר על העדתו.

5. אין קשר בין מתן עדות לבין הסבת הדוח על שם הקבלן. במועד הדין בערעור הגיש המערער את תגובת המשיבה לבקשתו שהוגשה ב-8.9.16, לביטול הרשעתו, והחלטת בית המשפט מתאריך 13.9.16 בעניין זה.

דין והכרעה

בית משפט קמא קבע, עפ"י חומר הראיות שהובא בפניו, כי הגם שהמערער עצמו לא הניח את החפצים

ברחוב, על מנת לשמור מקום חניה למכולה שהיתה אמורה להגיע, הוכח למעלה מכל ספק סביר, כי

התיר לפועלים שעבדו בשיפוץ המרתף שהיה שייך לאביו, להניח את אותם חפצים במקום ועל כן ניתן

להרשיעו בעבירה על הוראות סעיף 39(א)(1) לחוק הנ"ל.

כפי שהעיד המערער ודבריו צוטטו בהכרעת הדין, הוא נכח במקום והמתין לבוא המשאית שהיתה אמורה להביא את המכולה, לצורך פינוי פסולת שיפוץ מבנה השייך לאביו. אין ספק כי למערער היה אינטרס ברור שהמכולה תוכל לחנות במקום. בית משפט קמא קבע על פי הראיות שהוצגו בפניו, כי למרות שהמערער עצמו לא הניח את החפצים במקום, הוא התיר לאחרים להניחם שם.

אינני סבורה כי שגה בית משפט קמא במסקנתו זו. המערער שהה בסמוך למקום בו הונחו החפצים, בארגזים, והמתין לבוא המכולה. הוא ראה את החפצים מונחים במקום החניה, כך שאין ספק שהיה מודע להנחתם במקום מאחר ומדובר בשיפוץ מבנה שהיה שייך לאביו, והוא לדבריו סייע בכל הליך השיפוצים (עמ' 1 לפרוטוקול ש' 6-8). אם אכן הארגזים הונחו במקום על ידי הפועלים, שלא בהרשאתו של המערער, היה עליו להורות להרחיקם במקום, אולם הוא לא עשה כן. המערער היה נציג הבעלים וכפי שהעיד היה לו אינטרס מובהק לשמור מקום חניה למכולה, ליד פתח המבנה בשיפוץ ואף ישב על ספסל בקרבת מקום כאשר הגיע הפקח. אכן, כפי שקבע בימ"ש קמא, הוראות הסעיף נשוא הדין אינן מתייחסות, כלל ועיקר, למטרת הנחת החפצים/ארגזים ברחוב ולמשך זמן הנחתם. בסעיף 39(א)(1) מדובר בזמן סביר לצורך פריקה וטעינה של חפצים ותו לא, ולא זה היה המצב במקרה שלפנינו. באירוע זה הארגזים הונחו ברחוב, לצורך שמירת מקום חניה עבור מכולה שטרם הגיעה ולא לצורך פריקה או העמסת הארגזים הללו, כך שאני דוחה את טענתו של המערער לפיה לא נעברה כלל עבירה במקרה זה, מאחר ומותר להניח או להשאיר חפצים ברחוב לצורך פריקה וטעינה. גם לדבריו החפצים הונחו לשמור חניה עבור המכולה. יוער, כי המכולה טרם הגיעה למקום במועד מתן הדו"ח נשוא הדין.

בנסיבות הללו נעברה עבירה והפקח רשאי היה ליתן הדו"ח למערער, שנכח במקום, שהיה נציג הבעלים ובנו. מאחר ומהנסיבות ניתן ללמוד כי המערער התיר את הצבתם במקום של הארגזים לצורך קידום מטרתו והיה אף מוסמך לסלקם בכל עת, אולם הוא לא עשה כן.

זאת ועוד, יוער כי בית משפט קמא לא נתן אמון בדברי המערער, וקבע כי גרסתו היתה: **"לעיתים בלתי עקבית**

ואופורטוניסטית ודבריו בישיבת ההקראה סותרים את עדותו בבית המשפט. כידוע, בית משפט של ערעור איננו נוטה להתערב בממצאי מהימנות אלא במקרים חריגים, ולא זה המקרה לעשות זאת.

למערער טענה נוספת לפיה בית המשפט קמא התיר לו בישיבת ההקראה לבוא בדברים עם הקבלן שביצע את עבודת השיפוץ,

לדבריו על מנת לבקש להסב הדו"ח על שמו של הקבלן, אם יאות לכך. הקבלן אכן הופיע בבית משפט

קמא, אולם המערער לאחר התלבטות, סירב להעידו (עמ' 8 ש' 2,3) ואף לא טען בפני בית משפט קמא

באותו מעמד כי הקבלן מבקש להסב את הדו"ח על שמו.

היום במעמד הדיון העלה המערער טענה לפיה הוא ביקש מבית המשפט קמא לשמוע את דבריו של הקבלן, בית משפט קמא סירב והדברים הללו לא נרשמו בפרוטוקול. כתמיכה בדבריו, הגיש את תגובת המאשימה לבקשתו ואת החלטת בית המשפט קמא. מהאמור בתגובת המאשימה ובהחלטה שנתן בית משפט בעניין ביום 13.9.16, אני למדה כי המשיב ביקש לאחר מתן גזר הדין, לבטל את ההרשעה. ב"כ המשיבה התנגדה וציינה כי סעיף 192א לחסד"פ קובע במפורש כי בית משפט רשאי לבטל הרשעה בטרם גזר את דינו של הנאשם. בית משפט קמא דחה כדין את הבקשה דן באמצו את דברי ב"כ המשיבה בתגובתה. האמור במסמך זה איננו תומך כלל בטענת המערער, לפיה הוא ביקש מבית משפט קמא לשמוע את דבריו של הקבלן, ביהמ"ש קמא סירב ודבריו לא נרשמו בפרוטוקול. אף אין לראות בקשה זו כבקשה לתיקון הפרוטוקול, כנטען.

לאור כל האמור לעיל, מאחר ולא מצאתי כי נפלה טעות בהכרעת הדין של בית משפט קמא, אני דוחה את הערעור עליה.

באשר לגזר הדין, הקנס שהוטל מידתי ביותר וסביר. גם המערער לא טען אחרת.

אשר על כן אני דוחה את הערעור על פסק הדין על שני חלקיו.

ניתן היום, י"א טבת תשע"ז, 09 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.